

[VIKTOR RYDBERG]

Vem är han?

Redogörelse för Tichborneska processen.

III. Lady Tichbornes efterforskningar.

Skeppet Bella, å vilket, såsom vi i går berättade, Roger Tichborne inskeppat sig i Rio, var och förblev spårlöst borta. Hos dess redare och på Lloyds byrå för sjöfartsunderrättelser sökte Rogers föräldrar tid efter annan upplysningar om det försvunna fartyget, dess passagerare och besättning; men man hade icke den ringaste underrättelse att meddela dem.

Slutligen anlände dock ett budskap om "Bellas" öde. Man hade funnit skeppets storbåt drivande på havet utan besättning och utan någon utrustning, som kunnat antyda, att den varit bemannad.

Och när nu år efter år förflöt, utan att någon vidare upplysning ingick, och när de stundom uppdykande ryktena, att en eller annan af "Bellas" besättning varit synlig i någon avlägsen hamn, aldrig vunno bekräftelse, så måste Roger Tichbornes släktingar och vänner slutligen finna sig i den tanke, att han icke tillhörde de levandes antal.

Det fanns dock en, som tillbakavisade denna tanke och med all kärlekens ihärdighet bevarade hoppet att återse honom. Det var hans moder.

Se här hennes egna ord i den skrift, som hon inlämnade, då den första förberedande rannsakingen i Tichborneska processen egde rum:

Jag övergav icke tron, att min son var räddad, och jag hade en rotfästad aning, att jag en dag skulle återfinna honom. Jag ansåg möjligt, att han blivit upptagen på havet af något fartyg, och upphörde aldrig att uttala den tron för min make och familjens övriga medlem-

mar samt även för mr Francis Joseph Baigent i Winchester, en gammal vän av vår familj.

Omkring år 1858, då jag med min man bodde på Tichborne Park, kom en dag en sjöman dit och begärde allmosor. Då han berättade, att han hade kommit från Australien, inlät jag mig i samtal med honom och frågade, om han någonsin hört talas om "Bella" och om han hört, att någon av dess besättning räddats. Sjömannen svarade, att när han var i Australien, hade han hört sägas, att några man, tillhörande besättningen å ett skepp, som han trodde vara "Bella", blivit upptagna på havet och förda till Melbourne. Men ingen vidare eller bestämdare upplysning om "Bella" eller dess besättning kunde av denna sjöman erhållas.

Jag meddelade min make, sir James Tichborne, vad sjömannen berättat, men sir James var av den åsigt, att sjömannens uppgift icke förtjänade uppmärksamhet, och sålänge han levde, blev intet avseende fäst vid densamma ehuru jag ofta återkom till ämnet.

Emellertid, då äktenskapet mellan min yngre son Alfred och the Hon. Teresa Mary Josephine Tichborne förbereddes, tillkännagav jag, att jag ännu hade den aning, att min äldre son Roger ej hade omkommit. Min man och jag skickade fördenskull hr Vincent Gosford från Tichborne Park till Wardour Castle till lord Arundell (Terasas fader) före hennes giftermål, för att uttryckligen tillkännagiva, att när helst Roger återvände, skulle titeln och egendomarna tillhöra honom och icke Alfred.

Sir James Tichborne avled år 1862. Redan under hans livstid hade lady Tichborne kommit på den tanke att uti tidningar i alla världsdelar annonsera efter den försvunne sonen, men sir James hade bestämt motsatt sig en sådan åtgärd, emedan den enligt hans förmenande kunde locka någon djärv äventyrare att ikläda sig arvingens roll. Man hade i Frankrike haft flera

och i England åtminstone ett märkvärdigt exempel på möjligheten härav (i rättegången om de stora Smyth-godsen). Men hur skulle en främmande äventyrare vara djärv nog att ställa sig inför en moders öga och säga: "jag är din son" - ? Lady Tichborne öfvergav icke sin plan, och när hon efter sin mans död hade fått fria händer att verkställa den lät hon mot slutet av år 1862 och under året 1863 i Times införa annonser, skrivna på engelska, franska och spanska språken, uppmanande Roger Charles Tichborne att återvända till sin längtande moder och anmodade envar, som om honom kunde lämna någon upplysning, att insända den till henne. Till annonsen var fogat ett signalement, beskrivande de allmänna dragen av Roger Charles Tichbornes utseende, sådant det var då han år 1853, således för tio år tillbaka, lämnade Europa. Det ligger i sakens natur, att denna annons väckte stort uppseende i England och dess kolonier, där man kände, att den efterlyste var arving till en baronets-titel och inemot en halv million riksdalers årlig inkomst.

Emellertid förflöt både året 1863 och 1864, utan att någon underrättelse inkom. Befann sig Roger i ett så avlägset land eller levde han under sådana förhållanden, att intet rykte om modrens efterforskningar och kärleksfulla maning att återvända kunde nå hans öra? Annonsen omtalades dock och kommenterades uti nära nog varje litet landsortsblad i England, Australien och Amerika. Eller hade hans hjärta så kallnat för hans moder, familj och fädernesland, eller hade hans levnadsväg fört honom genom så mörka ängder, att han föredrog ett okänt liv i ett okänt fjärran, kanske under strid med nöd och elände, framför att återkomma, emottagas i hennes armar och insättas i sina rättigheter till rang och rikedom?

Var och en annan skulle ha förtvivlat. Lady Tichborne förtvivlade icke. Man sade, att hon led af en fix idé. Själv sade hon sig upprätthållas av en osviklig aning.

Hon studerade flitigt de tidningar, som dagligen lades på hennes bord. Men därunder ägnade hon icke den ringaste

uppmärksamhet åt de angelägenheter och händelser, som företrädesvis ådrogo sig andra tidningsläsares intresse. *Hon* läste ingenting annat än sjöfarts-underrättelser, annonser och nyheterna från Sydamerika och Australien.

Så hände det en dag år 1865, att hon i "Daily News" upptäckte en annons, som tillkännagav, att en mr Cubitt inrättat en "Missing Friends Office", en byrå för försvunna personers uppletande, vid Bridgestreet i staden Sydney, kolonien Nya Syd-Wales i Australien.

Hon ansåg detta som ett tecken från himmelen och skyndade att sätta sig i förbindelse med hr Cubitt. Hennes första brev till honom är daterat den 19 Maj. Det beskriver Roger som 32 år gammal, av ömtålig helsa, smärt och mager, med ljusbrunt hår och blå ögon. Det utlovar en vacker belöning, om han kan upptäcka den saknade, och det meddelar åtskilliga enskildheter om Rogers avresa från Europa och vistelse i Chile.

Hade lady Tichborne före detta brevs avsändande rådfört sig med en världserfaren vän, skulle denne varnat henne för att omtala de sistnämnda enskildheterna, emedan de kunde missbrukas av en falsk pretendent.

I slutet av Juli månad samma år erhöll lady Tichborne ett brev från hr Cubitt, som meddelade, att han infört Roger Tichbornes signalement i alla australiska tidningar, och att han *hade de mest hugnande underrättelser*, men tillsvidare nödgades vara försiktig, för att ej väcka falskt hopp.

De mest hugnande underrättelser! Vad lady Tichborne kände, när hon läste dessa ord torde läsaren och, ännu mer, läsarinna kunna föreställa sig!

Det uppstod nu mellan henne och Cubitt en ivrig brev-växling, vars resultat vi uppskjuta att meddela, för att ej gå händelserna i förväg.

IV. I Australien

Samma år "Bella" försvann anlände till Melbourne en ung man, som kallade sig Artur Orton.

Namnet är våra läsare bekant. Vi ha redan träffat Artur Orton uti Melipilla i Chile som don Thomas Castros gäst och skyddsling.

Melbourne företedde vid denna tid - år 1854 - en bild av det rörligaste liv. Var och en av dess gator liknade flustret till en ofantlig bikupa, i vilken byggande och borttågande svärmar trängdes med varandra. Under tusentals murares händer reste sig palats vid palats; och mellan husraderna strömmade, dag efter dag, brokiga flockar från stadens hamn ut genom dess förstäder - kalifornier, briter, spanjorer, tyskar, skandinaver, italienare, malajer, negrer och kineser. Tåget gick till guldfälten.

Artur Orton följde ej dessa skaror. Han tyckte ej om att gräva. Det behagade honom ej heller att stå på en murareställning. Han begav sig till den stora hästmarknaden utanför staden och erbjöd sin tjänst åt en rik hästhjord-ägare, mr Johnson, som han åtföljde till egendomen Newburn Park i Gippsland.

För mr Johnson berättade Orton, att han var son av en utav Londons anseeligare häst- och kreaturshandlare, slaktaremästaren Georg Orton vid Highstreet i kvarteret Wapping; att han för två år sedan skickades av sin far från England med två race-hästar till en förmögen man på Van Diemens land; att han från sistnämnda koloni, där han vistats dels som slaktare, dels som handlande, begivit sig till Melbourne, för att söka tjänst som herde-ryttare ("stockrider") och hästtämjare, ty detta liv, varmed han gjort bekantskap i Chile, behagade honom mest.

Och sådant liv fick han nu föra i åtskilliga år. Mr Johnson fann honom vara en djärv ryttare och en den ypperste "stockrider" man kunde tänka sig. Johnsons hästhjordar betade, jämte andra plantageägares, vid pass 20 svenska mil

från Newburn Park på det härliga, men av öknar omgivna högland, som kallas Omeolandet, vars smaragdgröna slätter omkransas av bergsluttningar, betäckta med kolpalm-skogar.

Från detta högland ströva under vissa delar af året hjordarne in på ett vidsträckt stäppland, där friska betesmarker omväxla med tröstlösa sandöknar och nästan ogenomträngliga skogar av dväргеukalypter, akazier och tallar.

Herderyttarens uppgift är att följa hästhjordarna, att sammanhålla dem och att vid vissa tider driva deras avkomma in mellan stängsel, där fålarne medelst brännjärnet emottaga sina ägares märken. Under dessa vandringar kunna veckor förflyta, utan att herderyttaren får se ett mänskligt anlete. På långa avstånd äro kojor inrättade, där han kan vila över natten. När de kringsvärmade herderyttarna här sammanträffa, uppstår ett lustigt, om än föga uppbyggligt liv. De äro halvvida äventyrare allesammans. Flaskorna tömmas, kortlappar och tärningar flytta månadslönen ur den enes ficka i den andres, sånger uppställas, och vidunderliga historier berättas.

Orton hade också sina att förtälja. Här, såsom i Chile, berättade han, att han var av högaristokratisk börd; han talade om jakter på sin fars egendomar i England och om det ofantliga arv, som en gång skulle tillfalla honom.

Rövareyrket blomstrade vid denna tid i Australien. Där fanns t. ex. en Morgan, på vars huvud ordningsmakten slutligen måste utsätta ett pris av 2,000 £. När en rövare och en herderyttare sammanträffa i vildmarken anse de å ömse sidor ändamålsenligare och trevligare att förbrödra sig än att skära strupen av varandra. Herderyttaren behöver icke precis dela rövarens uppfattning av äganderätten, för att finna hans brandy och hans tobak tilldragande och hans äventyr värda att höra. Det påstås, att Artur Orton fann särskilt intresse i dessa "gentlemäns" sällskap, ja att han någon gång följde dem på deras expeditioner, för att se, huru stråtrövare bära sig åt, när de plundra resande.

Ur mr Johnsons tjänst trädde Orton i en annan rik hästägares, mr Fosters i Boysdall Station, och tillbragte ett års tid

på ovan skildrade sätt på Dargo-stationens stäpper. Men år 1858 greps han av lust att utbyta vildmarkens liv mot stadens. Han blev stallknekt å ett hotel i staden Sale. Dock blott för några månader. Hans rykte var icke gott; det viskades, att hans herderyttareliv stått på gränsen av hästtjuvens och stråtrövarens. Från Sale begav han sig till guldfälten vid Flat Diggings, der han grävde guld och red in hästar. Snart var han borta även därifrån, och det sades, att han begivit sig till en ort, som heter Deniliquin.

Huru än härmed förhöll sig, var från denna tid, d. v. s. år 1860, Artur Ortons *namn* försvunnet, och man söker fåfängt att tillrättaskaffa *det*. Vart själva personen tagit vägen, däröver vilar tills vidare en slöja.

Men samma år, år 1860, uppträdde i Deniliquin en man, som kallade sig *Thomas Castro* och sade sig vara från Chile.

Det var en högvuxen man med blont hår och blåa ögon. Han såg alldeles icke ut som chilinare, utan som engelsman, vilket han förklarade så, att hans mor var engelska. Han hade en egendomlig rynkning på ögonbrynen, då han talade, vilket han förklarade så, att han i sin barndom lidit av den nervösa sjukdom, som kallas S:t-Veits-dans.

Som ryttare och hästkarl kunde Thomas Castro mäta sig med Artur Orton, vilket vill säga mycket. Han kände förträffligt nejderna kring Boysdall- och Dargo-stationerna, där även han, Castro, hade levat som herderyttare. Han var, liksom Orton, invigd i slaktaryrkets mysterier och skötte yxan och kniven med vand hand. I Deniliquin och sedermera på andra ställen red Castro in hästar och slaktade oxar. Mot slutet av år 1861 fann Castro skäl att ändra namn och kalla sig Morgan, kanske av aktning för den beundrade rövaren af samma namn. Året 1862 tillbragte Castro-Morgan under strövtåg och okända äventyr. Därefter beslöt han bli en stadgad man, återtog namnet Thomas Castro, ingick i tjänst hos en slagtare Higgins i den lilla staden Wagga-Wagga, förblev uti dennes tjänst i två år, gifte sig år 1865 med en tjänsteflicka vid namn Bryant och uppsatte egen slaktarerörelse.

Såsom läsaren erinrar sig, var det år 1865 hr Cubitt, föreståndaren för byrån "för försvunna personers uppletande", trädde i skriftlig förbindelse med änkelady Tichborne och fyllde alla Australiens tidningar med fetstilsannonser, som efterlyste Roger Charles Tichborne, arving till en baronet-titel och nära 30,000 £ i årlig inkomst.

Enär den som kunde tillrättaskaffa nämnde Roger Tichborne hade utsikt till en anseelig belöning, svärmade alla människor, men isynnerhet Australiens advokater, för att göra detta fynd, och man hedrade varje mansperson, som var blond, blåögd och omkring 32 år gammal, samt vars förgående liv var mindre känt, med misstanken att vara Roger Tichborne. De flesta skulle också önskat vara det.

I Wagga-Wagga fanns och finnes väl ännu en sakkörare vid namn Gibbs. Han och hans fru voro ense om, att de, lika väl som varje annan, kunde vinna priset. Gibbs var Thomas Castros juridiska biträde. Fru Gibbs hade ofta sett honom på besök hos mannen. Fru Gibbs fäste sin makes uppmärksamhet på följande omständigheter: 1) Thomas Castros utseende överensstämmer rätt bra med Roger Tichbornes signalement, ehuru Castro är frisk, storvuxen och fyllig, medan Tichborne för 12 år sedan var mager och av ömtålig helsa; 2) Thomas Castro är en hemlighetsfull passagerare, vars föregående liv man icke känner; 3) Thomas Castro kallar sig chilensare, men är tydligen engelsman; han lever under ett antaget namn, ett spanskt eller sydamerikanskt, och Roger Tichborne, märk väl, hade vistats i Sydamerika.

Mr Gibbs berömde sin hustrus skarpsinnighet och ilade till Castro. "Ni är Roger Tichborne!" sade han. Castro såg överraskad och förvånad ut. Han bad mr Gibbs draga dit pepparn växer och icke komma med dumma och närgångna frågor.

Castros affärer voro något trassliga. Några dagar därefter inställde han sig hos mr Gibbs och sade att han funderade på konkurs. Men han måste för detta ändamål ställa till mr Gibbs en ömtålig fråga. "Antag, att jag gör konkurs under namnet

Thomas Castro, men i verkligheten har ett annat namn. Kunde då kreditorerna åtkomma mig även under mitt verkliga namn?"

Då Castro framställde denna fråga, stod han på mr Gibbs veranda och drog rökmoln ur en pipa med stort trähuvud.

Mr Gibbs blef så förtjust över frågan, att han icke hade tid att skratta åt det juridiskt enfaldiga i densamma. Frågan bevisade ju, att Castro var ett antaget namn. Mr Gibbs spände ögonen i Thomas Castro, betraktade honom skarpt och upprepade: "Ni är Roger Tichborne." Castro svarade blott med en ny puff ur sin pipa. Men då - vilken upptäckt! - såg mr Gibbs tre stora bokstäver i tydliga drag inskurna i pipans trähuvud. Och initialerna voro R. C. T. "Neka icke längre!" ropade han utom sig.

Thomas Castro nekade icke längre. Samma dag skrev mr Gibbs till mr Cubitt, att han upptäckt den verkliga Roger Charles Tichborne och begärde ytterligare upplysningar i ämnet.

V. Före afresan till Europa

Herr advokaten Gibbs och hans fru hade således gjort den stora upptäckten. Slaktaren Thomas Castro i Wagga-Wagga var den försvunne sir Roger Tichborne. Sir Roger hade icke omkommit i vågorna då "Bella" sjönk i havets djup. Drivande i en liten båt med sex man av "Bellas" besättning, hade han på fjärde dagen blivit upptagen av ett skepp och förd till Melbourne. Så berättade han själv. Men rörande alla sina övriga förhållanden iakttog han, även mot mr Gibbs, den mest försiktiga tystnad.

Vi vilja hädanefter kalla Thomas Castro *pretendenten*, eftersom hans verkliga namn ännu är en icke fullt avgjord sak.

Det uppstod nu en flitig brevväxling mellan mr Gibbs och mr Cubitt, den förut omtalade agenten för "tillrättaskaffande av försvunna personer" - mellan bägge dessa herrar och

änkelady Tichborne, samt slutligen mellan denna dam och pretendenten.

Hrr Gibbs och Cubitt voro i början mycket förbehållsamma och mycket misstänksamma mot varandra. Den ene fruktade, att den andre skulle tillskansa sig hela den utlovade belöningen för upptäckten av Roger. Men de kommo slutligen underfund med att deras intressen bäst befrämjades genom enig samverkan, och de överenskommo att broderligt dela både de möjliga riskerna och vinsten.

Vad som bland annat gjorde dem bryderi var pretendentens näsa. Lady Tichborne hade i ett bref givit en närmare beskrivning på sin förstföddes utseende. Roger var tämligen liten (5 fot 7 tum) och mager. Pretendenten var en karl på inemot sex fot och hade lagt utomordentligt på hullet. Sådana förändringar kunna dock ske med åren - men näsan! Sir Rogers var krökt, pretendentens är rak. Med bästa vilja kan man icke upptäcka ringaste bukt på henne. Mr Gibbs meddelade pretendenten sina bekymmer om hans näsa. Pretendenten skrattade och omtalade något, som förklarade saken. Han hade en gång som herderyttare under vild ritt på en otamd häst fallit ur sadeln och slagit sönder detta framstående organ. Det lagades av en doktor som utplockade två små ben. Därefter blev näsan bra - men rak.

Pretendentens första brev till änkelady Tichborne meddela vi här. De fel mot rättstavning och syntax, varav det vimlar, kunna till större delen icke återgivas i översättning.

Wagga-Wagga, 17 Jan. 1866

Älskade moder! Det uppskov, som ägt rum sedan mitt sista brev, dat. 22 April 1854, Gör det ganska svårt att Börja detta brev. Jag ångrar djupt den oro och ängslan jag måste ha förorsakat er genom att ej skriva förr. Men de äro kända av min Sakförare. Och de enskildare detaljerna vill jag bevara för ert eget Öra. Var försäkrad om ett, att ehuru jag varit i En låg Samhällsställning, har jag aldrig gjort något som vanhedrar er eller min

Familj. Jag har varit En fattig man och ingenting värre. Mr Gibbs säger det vara nödvändigt, att jag i ert Minne skall återkalla saker, som blott kan vara kända av er och mig, för att övertyga er om min Identitet. Jag tror icke att det behövs, min Älskade Moder, men Ändå skickar jag dem. Nämligen det Bruna Märket på min sida och Kortspelshistorien i Brighton. Jag kan försäkra er, min älskade Moder, jag har hållit ert löfte allt sedan. Då ni skriver till mig, så adressera ert brev till mr Gibbs, för att hindra onödig efterforskning, ty jag önskar, att ingen skall känna mig i detta land, när jag återtager min rätta ställning och titel. Då jag därför beslutat återvända och trotsa Havet än en gång, måste jag be er skicka mig Medel att göra så och betala några få utestående skulder. Jag önskade återvända med överland Posten. Passagerareavgiften och andra omkostnader skola uppgå till över två Hundra pund, ty jag tänker segla från Victoria, icke denna Colonli, och att segla från Melbourne i mitt eget Namn.

Lady Tichborne svarade i ett ömt brev, att hon icke kom ihåg, att hennes Roger hade ett brunt märke på sidan och att det kanske undfallit hennes uppmärksamhet. Vad kortspelshistorien angår skriver hon icke, att hon minnes den, men hon förnekar det ej heller. Anmärkas bör, att "kortspelshistorien i Brighton" anspelar på en process, som väckte utomordentligt uppseende i hela England och omtalades i alla tidningar år 1852 – samma år som Arthur Orton återkommit från Chile till London. Anmärkas bör även, att den föregivne Thomas Castro hade vid flera tillfällen sagt, att han nödgats lämna England och taga ett annat namn, emedan han spelat högt och blivit plundrad på ett spelhus i Brighton. Tilläggas bör slutligen, att Roger Tichbornes namn aldrig var inblandat i processen, i vilken likväl åtskilliga andra aristokratiska unge män figurerade, och att man aldrig kunnat utröna, att Roger Tichborne någonsin besökt den nämnda staden.

På lady Tichbornes begäran skickade pretendenten henne sin fotografi. Lady Tichborne svarade, att han blivit mycket förändrad, att hon icke kunde finna någon likhet i anletsdrag och gestalt, men att hon däremot mycket väl igenkände sin älskade Rogers ovanligt små händer och därigenom övertygats, att pretendenten är hennes son.

I ett av sina brev ber pretendenten sin moder frambära hans hälsning till farfadern. I sitt svar på detta brev kan lady Tichborne icke dölja sin förvåning över en sådan hälsning, ty "min Roger har aldrig sett sin farfar. Din farfar var ju död, käre son, innan jag gifte mig med din far." I ett brev till mr Gibbs och mr Cubitt klagar hon, att hennes Rogers uppgifter är så förvirrade och motsägande, "men stackars Rogers huvud har tydligen lidit av de många sorger och bekymmer han haft att genomgå". I alla sina skrivelser till hrr Gibbs och Cubitt meddelar hon en mängd upplysningar om Rogers förflutna liv, om hans släktförhållanden och Tichborneska egendomarna. Samtliga dessa brev fick pretendenten tillfälle att läsa. Till slut ber hon sin Roger uppsöka en i Sydney boende mr Bogle, en neger från Jamaika, som i 44 års tid hade varit familjen Tichbornes trojänare, och nu levde, pensionerad, hos sin son i Australien.

I September 1866 inskeppade sig äntligen pretendenten till Europa. Den gamle trojänaren Bogle åtföljde honom.

VI. På hafvet. Ankomsten till England

Pretendenten gungar nu på havet, detta oroliga, nyckfulla trolösa hav, vilket lika obarmhärtigt begraver rika arvtagare som fattiga båtsmän i sitt djup, men, besynnerligt nog och till närmaste arvtagares obehagliga överraskning, återskänker de förre åt landbacken oftare än de senare.

Skeppet är gott och snabbgående, men resan är lång - från Sydney till Panama, från Panama till London. Hon tager månader i anspråk. Under tiden har telegrafan genom oceanens djup skickat en förelöpare till pretendenten - en

underrättelse, att den nyuppståndne sir Roger Charles Tichborne kan mot slutet av December (1866) väntas till London. Modrens hjärta klappar honom till mötes och räknar dagarna. De släktingar, som han hotar uttränga ur deras besittningar, avvakta honom med andra känslor. Den som närmast och svårast hotas, känner emellertid icke faran. Han är ett barn, blott några månader gammalt. Rogers yngre broder dog nämligen, kort efter sitt äktenskap, i Maj månad, innan hans förstfödde kom till världen. Den nya baroneten Tichborne, sir Alfred, ligger i vaggan. Det är hans förmyndare och hans moder lady Teresa Doughty Tichborne, lord Arundells dotter, som skola beskydda den lilles rätt.

En lång sjöresa blir en enformig sak. Pretendenten är emellertid icke utan sällskap. Han medför hustru, barn och sekreterare. Han medför dessutom en i svart skinnband bunden levande familjekrönika, som kan berätta allt vad som tilldragit sig inom Tichborneska familjen alltsedan år 1818. Vi mena mr Bogle, den kolsvarte trotjänaren, som Roger Tichbornes farbroder i sin ungdom tog i sin tjänst, då han besökte Jamaika. Bogle känner alla medlemmar av familjen Tichborne, alla dess underhavande och tjänare, alla dess umgängesvänner. Han har ett outtömligt förråd av historier om stora och små tilldragelser på Tichborne Park och andra släktens egendomar. Bogle säger, att han från första ögonblicket, då pretendenten steg inom hans dörr i Sydney, igenkände honom för att vara den sannskyldige sir Roger, och Bogles ord väga mycket. Bogles son, köpman i Sydney, är så övertygad om pretendentens äkthet, att han med denne inlåtit sig i icke obetydliga penningtransaktioner, på vilka han, unge Bogle, kan vinna åtskilligt om pretendenten lyckas, men måste förlora, om denne misslyckas.

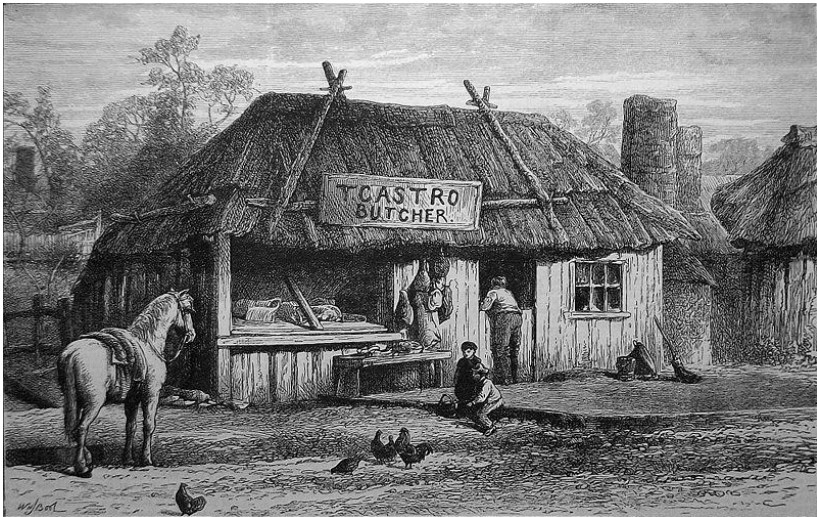
Negertrotjänaren är för övrigt icke den ende, som redan emotser pretendentens seger och bygger planer på den. Det finns i Sydney en hotellägare, mr Butts, som i förflutna tider haft anställning på Tichborne Park. Pretendenten har köpt dennes hotell för 200,000 rdr – att betalas i framtiden – och han

medför mr Butts' son i egenskap av sekreterare. Pretendenten har förvärvat än flera vänner i Australien. Han har strött omkring sig växlar till ett belopp av 15,000 £, dragna på huset Drummond – som icke honorerar dem.

Och mr Gibbs, advokaten i Wagga-Wagga, han önskar också sin skyddsling seger, vilket är så naturligt, då det är han, som återupptäckt honom och återskänker honom åt brittiska aristokratien, i vars krets han borde vara en prydnad. Men skulle pretendenten drunkna på vägen, skall mr Gibbs likväl icke hänga sig av förtvivlan, ty pretendenten har före sin avresa lämnat mister Gibbs ett testamente, som, i händelse av dödsfall, gör honom, mr Gibbs, till testamentsexekutor och förvaltare av de stora Tichborneska godsen.

[forts.]

[Ursprungligen publicerade i Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning 18, 19, 20 och 21 oktober 1871. Stavningen har moderniserats.]

Tom Castros slaktarbod i Wagga-Wagga